

ges Bygning uden Flothed, og uden at den tangerede det paladslignende, og man kunde ogsaa tænke sig, at den højtærede Trafikminister for at bedre Forholdene ved Hedehusene vilde foregaa med et smukt Eksempel og bygge en lille pæn Bygning, som maaske kunde blive til Efterligning for andre derude, der vilde bygge. Man forstaaer ikke rigtigt den smukke Tanke, som skulde ligge bag Tanken om ikke at stille det tarvelige Hedehusene blot i hele dets Nøgenhed ved at lægge en smuk Bygning der.

Men hvad vil man da gøre ved den gamle Bygning? Jo, den skal laves om til Beboelse. Den skal næsten fuldstændig omkalfatres for at blive nogenlunde brugelig som Bolig for Stationsforstanderen eller andre Funktionærer, og den, der er klar over, hvad det koster at lave gamle Bygninger om, ved, at begynder man først at rive i dem, er der ingen Grænse for, hvad man kan komme til at ofre for at faa dem nogenlunde anstændige. Det er ogsaa Tilfældet her. Bygningen skal fuldstændig laves om, og det bliver en meget stor Bekostning, som sikkert ikke paa langt nær kan betale sig. Der er ingen Tvivl om, at hvis man resolut rev den gamle Bygning ned og fik sig praktisk indrettet med en net toetages Bygning, vilde man kunne slippe billigere og endda faa en bedre Ordning.

Naar den højtærede Trafikminister sagde, at Perronforholdene, efter hvad Ledelsen havde tænkt sig, vilde blive fortrinlige, maa jeg svare, at der er ikke en af Beboerne, der vil tro det. De Folk, som har med disse Forhold at gøre, ved, at det er umuligt at faa Perronforholdene tilfredsstillende ordnet, hvis den gamle Bygning skal blive liggende, og paa en Hovedrute som denne har det den største Betydning, at Trafikken kan foregaa uhindret og uden Forsinkelse. Det vilde derfor være af stor Betydning, om ogsaa Perronforholdene kunde ordnes betydeligt bedre, end der er Tale om efter det foreliggende Projekt. Jeg tvivler noget om, at den højtærede Minister ved Selvsyn har erkendt sig om Forholdene derude, og det er dog nok saa heldigt, naar man skal dømme om en Ting, at man selv ser paa den. Man er saa i langt højere Grad, end naar man ikke personlig kender Forholdene, i Stand til at danne sig et Billede af Stillingen. Jeg vil derfor sige til den højtærede Minister, at hvis det er muligt, bør han inden alt for længe rejse ad Hedehusene til og ved et lille Ophold paa Sta-

tionen gøre sig bekendt med Forholdene. Der er ingen Tvivl om, at han da vil komme til at erkende, at det, man ønsker i Hedehusene, ikke er overdreven Flothed, ikke Paladser, ikke store Bekostninger, men det er en praktisk Indretning af Stationsforholdene nu, da man alligevel skal lave om paa dem.

Det har den højtærede Trafikminister ikke forstaaet. Derimod sagde han, at han bedre kunde have forstaaet, hvis det ærede Medlem havde givet ondt af sig, fordi det har varet saa længe, inden man overhovedet har foretaget sig noget derude. Ja, dette at give ondt af sig er nu noget, der ikke ligger til mig. Det ligger heller ikke til den højtærede Trafikminister, i alt Fald giver han ondt af sig paa en særdeles elskværdig Maade. Vi har fundet os i, at det har varet saa længe, inden man fik begyndt paa disse Ombygninger, og det var i Erkendelse af, at jo længere Tid der blev brugt til Overvejelse, desto bedre vilde Resultatet blive, naar det endelig kom. Men jeg indrømmer, at naar man baade har brugt alt for lang Tid, inden man fik begyndt, og man, naar Resultatet endelig kommer, kun faar noget daarligt ud af det, var der Anledning til at give ondt af sig. Men dette ligger, som sagt, ikke for mig. Altsaa, vi har fundet os taalmodigt i at vente, kunde den højtærede Minister nu ikke til Gengæld erkende dette og sige: Naar I har været saa taalmodige, skal I ogsaa faa noget, der er baade praktisk og godt. Jeg vil bede den højtærede Minister tage Spørgsmaaet op til fornyet Overvejelse, i al Beskedenhed bede ham tage til Hedehusene og se paa Forholdene. Jeg er ikke i Tvivl om, at de Folk dernede, som er bedst inde i de lokale Forhold, hurtigt skal faa den højtærede Trafikminister overbevist om, at man kan forbedre Forholdene dernede uden at være flot, uden at bygge noget Palads, lige saa billigt og paa en langt mere praktisk og god Maade end af Ministeren foreslaaet.

Jacobsen: Jeg maa først have Lov til at bringe den højtærede Landbrugsminister en Tak for det velvillige Svar, jeg fik paa min Henvendelse angaaende Forbedring af Slagteriopsynsmændenes Løn. Det glæder mig at høre, at det Løfte, som den højtærede Landbrugsminister en Gang havde givet om at ville faa den Sag bragt i Orden, var han nu villig til at indfri, idet han lovede, at den nødvendige Forhandling med Slagteriernes